

[Chr. Nielsen.]

jeg, det er nødvendigt, at man ser på landets styresæt og den politiske kurs, som følges, og det vil jo i sig selv være vejledning for, hvorledes den ændrede lovs tekst og bestemmelse skal opfattes.

Endelig er det mig særligt magtpåliggende at konstatere, om landets befolkning i almindelighed betragter ændringerne og tilføjelserne som naturlige og påkrævede, og hvad det sidste angår, så er det min opfattelse, at de fleste mennesker vil erkende, at besættelsestidens erfaringer viste os, at vor straffelov med hensyn til forræderisager langt fra var tidssvarende. Af denne erkendelse følger også, at stort set alle vil give deres tilslutning til, at man gennem lovbestemmelser i videst muligt omfang søger at sikre det danske folk og samfund imod, at fremmede magter får mulighed for at drive spionage, agitation, sabotage og anden undermineringsvirksomhed, der altsammen kan sætte vor uafhængighed og folkets interesser på spil.

Ud fra en sådan indtilling kan man med tilfredshed begynde at læse lovforslagets tekst, som begynder med „Forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed“. Den første paragraf tager sigte på at ramme dem, som foretager handlinger, der kan bringe den danske stat ind under fremmed herredømme, og den næste paragraf siger, at den, der handler således, at det tager sigte på at påføre Danmark krig, besættelse eller andre fjendtligheder, eller virker for, at vor bestemmelsesfrihed krænkes ved udenlandsk hjælp, er hjemfalden til straf.

Efter disse ganske rigtige og såre naturlige bestemmelser, som forøvrigt, som det også allerede er sagt her i dag, praktisk talt er enslydende med nugældende lov, er det forståeligt, at man gør holdt et øjeblik og lader tankerne få frit løb. Uvilkårligt tænker man tilbage på tiden før den sidste verdenskrig, og det er slet ingen unaturlig tanke at gøre sig i dag. Dengang kendte man ordet femtekolonne, og alle havde lært, hvad en sådan kolonnes arbejde bestod i, og hvilke frygtelige følger det indebar for en stat eller et samfund, dersom kolonnevirksomheden ikke blev standset.

Det var i året 1937, at ordet femtekolonne fik klang og farve på samme måde som senere hen navnet Quisling. Det var, da Franco nærmede sig sit lands hovedstad med lejetropper hentet fra Marokko, Italien og Tyskland, at han hoverende forkyndte, at han havde endnu en kolonne hjælpere, som tilmed befandt sig i selve Madrid, hjælpere, som var parat til at falde landets

folkevalgte regering i ryggen, når det kom til den afgørende kamp. Det var hans femtekolonne. For os danske er der en dato, som i denne forbindelse har brændt sig fast. Det er den 10. februar 1937, da folketinget behandlede det spanske spørgsmål. Det var dog ikke bekymringer med hensyn til den spanske femtekolonne, der var årsagen. Derimod drejede det sig om, hvorledes Danmark kunne forhindre, at demokratisk indstillede mennesker her i landet rejste til Spanien og stillede sig ved siden af det spanske folk i dets kamp mod Franco og hans femtekolonne. Det var altså ikke sådan dengang, at de ledende kredse her i landet ligefrem var indstillet på nødvendigheden af, at en femtekolonne skulle bekæmpes. Nuvel, det var jo i Spanien, det foregik, og det kan måske betragtes som en undskyldning; men hvordan var det da herhjemme, var her virkelig fred og ingen fare for en femtekolonne? Nej, sådan var det ikke; vi havde en femtekolonne indenfor vore egne grænser. Såvel i årene før som under den tyske besættelse udøvede vore hjemlige nazister den mest åbenlyse virksomhed til fordel for Hitlers Tredie Rige, og jeg tror at kunne sige, at der ikke i det foreliggende lovforslag findes eet eneste forhold, som de danske nazister ikke forbrød sig imod.

Imidlertid havde vi ikke en lov som den foreliggende, hvorefter de kunne rammes, og de blev ikke ramt. Tværtimod fik deres gerninger i årene efter Hitlers magtøbring et vist skær af legalitet i kraft af den forsigtige og underdanige tone, hvori ikke alene den hjemlige presse, men også vore officielle talsmænd omtalte nazismen og Det Tredie Rige. Det var ikke alene tilbageholdenhed, der dengang prægede regeringen og de ledende kredse. Jeg minder om, hvorledes en af beretningerne fra den parlamentariske kommission omtaler det højst besynderlige forhold, at det danske justitsministerium og rigspolicehøved fandt det ganske i sin orden at ansætte nazispionen von Kohl som leder af det politiske politis civile afdeling.

Jeg har villet gøre disse bemærkninger om fortiden, fordi der er talt og skrevet så meget om, at en lov som den her foreslåede ville have været et virksomt middel til at beskytte Danmarks interesser før og under den anden verdenskrig. Det er der imidlertid intet som helst, der tyder på. Nu er det imidlertid et stykke historie — ganske vist et meget lærerigt stykke af Danmarks historie —, og selvfølgelig kan de mange indflydelsesrige personer, som den-